

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2022. október 27.
(csütörtök)

Földvári Tibor

ISTENTŐL FÉLNI VAGY AZ Ő FÉLELMÉBEN ÉLNI

Köszöntés igéje: Zsoltár 84,12-13

Mert nap és pajzs az Úr Isten; kegyelmet és dicsőséget ad az Úr, nem vonja meg a jót azoktól, akik ártatlanul élnek. Seregeknek Ura! Boldog ember az, aki bízik benned.

Énekek: 24; 483,1-5

Lekció: 2Mózes 20,18-21

Alapige: 2Mózes 20,18-21

Az egész nép pedig látta a mennydörgéseket, a villámlásokat, a kürt zengését és a hegy füstölgését. És látta a nép, és megrémült, és hátrább állt. És mondának Mózesnek: Te beszélj velünk, és mi hallgatunk; de az Isten ne beszéljen velünk, hogy meg ne haljunk. Mózes pedig monda a népnek: Ne féljete; mert azért jött az Isten, hogy titeket megkísértsen, és hogy az ő félelme legyen előttetek, hogy ne vétkezzetek. Távol álla azért a nép, Mózes pedig közelebb ment a felhőhöz, melyben az Isten volt.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, a te isteni dicsőségedet hirdeti a mindenség, ahogy énekeltük. De különösképpen is az ószövetségi időben a te néped, szent templomod, ahol dicsőséges trónod székelt, és ahonnan uralkodtál hatalmasan seregek Isteneként, az újszövetségi időben pedig mindezt még teljesebben Jézus Krisztus személyén keresztül. És köszönjük, hogy ő a királyok Királya, uraknak Ura, és mi is az ő királyi dicsőségét ismerhetjük.

ISTENTŐL FÉLNI VAGY AZ Ő FÉLELMÉBEN ÉLNI

És köszönjük, hogy mi az Úr Jézusban tudhatjuk, ki vagy te mindenható Istenként, szerető mennyei Atyaként. És mindezt a te Szentlelked és igéd által.

Köszönjük, hogy a Szentírást, a Bibliát mindig komolyan vehettük és vehetjük. Hálát adunk neked, hogy anyanyelvünkön olvashatjuk, a prédikációkban is a Szentírás alapján szól a te személyes üzeneted mindig.

Nekünk nagy kiváltság, hogy így hét közben is lehetünk istentiszteleten te előtted a gyülekezet közösségében. És Urunk, azt hirdetted, hogy ez is templom. Köszönjük, hogy nemcsak a testünk, hanem a gyülekezeti szeretetközösségünk is a Szentlélek temploma.

Aldunk, hogy éppen ezért nemcsak itt, a te házában, hanem hazamenve, a munkában is, az iskolában, bárhol, ahol vagyunk, templomként lehetünk jelen, ahol istentisztelet zajlik. Köszönjük, hogy az élet istentisztelete is terád mutat. És kérünk, hadd lehessen éppen ezen keresztül is tanúbizonyság a mi életünk is, a téged még nem ismerők, az elveszett bűnösök hadd láthassák meg életünkön keresztül, ki vagy te.

És köszönjük neked, hogy még mindig tart a kegyelem ideje, még mindig hozzád lehet térni. Ugyanakkor várjuk az Úr Jézust vissza. Köszönjük, hogy akár ma is visszajöhet, köszönjük, hogyha készen vagyunk. Ha bárki nem lenne készen, kérünk, hogy ne halogassa a hozzád térést, a kegyelem elfogadását. Aldunk, hogy a te kegyelmed mindenre elég.

Az Úr Jézusért hallgasd meg imádságunkat és szólj hozzánk Lelked és igéd-
den keresztül.

Ámen.

Igehirdetés

Még a róla készült filmben is annyira meghatóan ábrázolják, hogy Luther életében mit jelentett, amikor még nem ismerte az Úr Jézust, nem olvasta a Szentírást, nem ismerhette meg az igei tanítást. És micsoda változás történt, amikor Jézus Krisztus számára is szeretett Megváltója lehetett. Egész élete megváltozott, és így az Úr eszköze lett a reformáció idején. Rettenetes félelme volt az ítélő, igazságosan ítélő Istentől a bűnei súlya miatt, amelyeken az sem segített, hogy a lelki vezetője próbálta meggyőzni, hogy: te nem is vagy annyira bűnös, annyira gonosz, biztos majd az Isten kegyelmes lesz. A lelkiismeret vádja, a bűn súlya alatt ő félt Istentől. De a Szentírás alapján megismerte az Urat, hogy kicsoda is ő. Ő is megtapasztalta: a szent Istentől nem félni kell, hanem lehet a félelmében élni.

A magyarban a félni és az élni között csak egy betű a különbség, és ezért nekem olyan bátorító lett önmagában ez a tény is, hogy nem Istentől félni, hanem Isten félelmében élni. És ott is ott a félelem, csak nem mindegy, hogy mit jelent.

A reformáció havában nagyon közel reformáció ünnepéhez az istentiszteleten ma is fontos tisztáznunk csakugyan, hogy mit is jelent nekünk személy szerint Isten félelmében élni.

Itt a kifejezés miatt fontos ez, amit itt így hallottunk: „és hogy az ő félelme legyen előttem”. Isten szentségének a nagyon személyes megnyilvánulása egyik

célja ez volt. Ezt a célt is erősítette az a másik, amit meg így hallottunk, hogy Isten azért jelent meg olyan dicsőségesen számukra, hogy megkísértse őket. Ezt a két célt majd vizsgáljuk mindjárt. De előtte azt nézzük meg az ige alapján, hogy mit is jelent valóban, amikor az Úr szentsége nagyon félelmetes.

Az ő egész megjelenése akkor és ott, és a Szentírásban kijelentett igei üzenet ezzel kapcsolatban valóban mutatja, hogy igen, a mi Istenünk szentsége félelmetes. De ne féljete! – hangzott Mózes száján keresztül és a bibliai kijelentésen keresztül nekünk is. És még Luther számára is ez a történet is bátorító lehetett. Gondoljátok el, ha Luther olvasta volna ezeket a kijelentéseket, ő milyen módon félt volna és rettegett volna nem ismerve Jézust. Mivel azonban nem olvasták abban az időben sajnos a Szentírást, ezt sem valószínűleg.

Az első gondolatban tehát megnézzük, milyen, amikor az Úr szentsége félelmetes, de hangzik a kijelentés: „Ne féljete!” Milyen hatással volt a népre az Úrral való találkozás a Sínainál – ez derül ki ebben a pár versben. Ha olvastátok a kalauz szerint, rögtön a Tízparancsolat kijelentése után van ez a bibliai üzenet, történetrészlet. A 19-20. részekben olvassuk az Úrnak a Sínai találkozását az ő népével. Megérkeztek, mert itt akart velük szövetséget kötni, amit – emlékeztek – Mózesnek még a csipkebokornál elmondott, hogy majd ezen a helyen fogtok nekem szolgálni. Mielőtt tehát bevitte volna őket az ígéret földjére, a Sínainál vagy Hórebnél találkozni akart velük.

Milyen boldogító üzenet lehetett – remélem számotokra is – olvasni a 19. részben ezt a kijelentést: „Ti láttátok, amit Égyiptommal cselekedtem, hogy hordoztalak titeket sas szárnyakon és magamhoz bocsátottalak titeket.” Sasszárnyakon hordoztalak, de még ennél is boldogítóbb az üzenetben: nemcsak hogy az egyiptomi szabadítás csodáit átélhették és sasszárnyakon hordozta az Úr az övéit, hanem ennél még fontosabb, hogy magához bocsátotta őket, magához vonta őket – ez a gondolat van itt. Nemcsak tapasztalni a csodáit, hanem a vele való személyes szeretetközösség átélésének minősített módja a Sínai találkozásnál.

De nem tudom megállni, hogy ne mondjam: most gondoljátok el, hogy nekünk, újszövetségi hívő népként még annál is magasztosabban és mélyebben megvalósulhat az Úrral való találkozásnak, az ő szentségének ez a titka. De már akkor is milyen boldogító lehetett. Milyen izgalommal készülhettek. Mert a szent Istennel való találkozásra az Úr szava Mózesen keresztül készítette is őket. Ruhát kellett cserélni, megtisztultak fizikailag is és lelkileg is, egy felfokozott állapot időszakára volt ez.

Az egész hegy is nagyon szentté vált, hiszen azért kellett védeni a hegy területét, mert ahol az Úr szentsége, dicsősége megjelenik, az valóban nagyon szent, és oda semmi ne menjen, ami esetleg szentségtelen egy picit is. Még a nép sem mehetett föl – ezt olvastuk a 19. rész végén. Biztosan azért voltak kíváncsiak akkor is köztük, de nem lehetett fölmenni, mert most az Úr szentségével való találkozás úgy, hogy a hegy lábánál állhattok az ő közellétében – ezt kellett megtapasztalniuk. Mózes ki is vezette őket a hegy lábához, hogy átéljék az Úr személyes jelenlétének dicsőséges, szentséges voltát.

Újra hadd mondjam ezt a szót: milyen boldogító volt, igaz? És olvassuk, hogy egyáltalán nem. Egyáltalán nem. Úgy megrémültek, úgy féltek, hogy szinte elszaladtak a hegy lábától. Távoll álltak meg. Az itteni kifejezés más helyeken mindig akkor szerepel, amikor tényleg arról van szó, hogy valaki távol van az Úrtól, mert fél tőle. Egyáltalán nem boldog nép az Úr szentségével való találkozás miatt.

Isteni fenségét, nagyságát, dicsőségét a teofánia, az ő isteni megjelenése, az ezzel együtt járó látható és hallható természeti események, jelek, illetve a Tízparancsolat, a Tóra kijelentése. A megjelenésének is a magasztossága és az isteni hangja, szavának a kijelentése, ahogy a Tórárt és a Tízparancsolatot elmondta – ez rettenetes volt a nép számára. Valóban megrémültek. Távoll állva is remegtek és féltek. Féltek Istentől. Pedig fel voltak készülve arra, tudták, hogy azért vagyunk így itt, mert az Úr meg akarja mutatni nekünk, hogy ki is ő. És amikor ezt az Úr kijelentette magáról, ők remegnek és félnek.

Ebben a szakaszban az derül ki, hogy amitől nagyon féltek, az különösen is Istennek a hangja, az ő szava. Elviselhetetlen. Ezért mondják ki, hogy: – Mózes, te halljad Isten hangját, mi ne, mert különben meg fogunk halni. Halálfélelem van bennük az Isten szentsége, az Úr szentsége félelmetes volta miatt.

Eszembe jutott, hogy amikor későbbi történetekben Illésnek megjelenik az Úr az ő dicsőségében, nem a természeti jelenségek mutatják igazán, hogy ott az Úr, hanem amikor a halk és szelíd hang szólal meg. Talán emlékeztek a történetre, ő is ott van a hegyen és egyszer csak megszólal a halk és szelíd hang. De ott is azt olvassuk, hogy Illés eltakarja palástjával az arcát, mert hiába volt halk és szelíd hang, az arcát el kellett takarnia.

Vagy emlékeztek-e arra, hogy a három tanítvány mikor ájult el a megdicsőülés hegyén? Akkor, amikor egyszer csak az Atya hangja is megszólalt. Azt nem bírták elhordozni. Azt el bírták hordozni, hogy Jézus is, Mózes, Illés dicsőségesen ott vannak, a menny dicsőséges jelenléte ott a hegy tetején, de mikor az isteni hang megszólalt, azt nem bírták elviselni. És amikor fölbrednek, akkor már csak Jézus van ott, megérintve fölkelte őket.

Te bármikor ájultál el már azért, mert megszólalt az Isten hangja, megszólalt számodra az Isten szava, amikor a Szentírást anyanyelveden olvastad vagy olvasod, vagy prédikációban hallottad az ő igei üzenetét? Nem szoktunk megrémülni a Szentírás olvasása során Istentől. Az istentiszteleten is a gyülekezet közösségében halljuk az Úr szavát, mert a Szentírásról szóló igehirdetés Isten Lelke által Isten szava, Isten üzenete, de mi nem szoktunk megrémülni. Vagy akármelyikőtökkel megtörtént már, hogy megrémült, amikor hallottad az Úr szavát? Mert én már voltam. Mert van, amikor az újszövetségi hívő nép számára is egyszer csak rémisztő lesz az Úrnak a szava. Mert az ő szentségét, az ő isteni fenségét akarja minősítetten is megismertetni.

A bűneset óta a bűnös ember, és a kegyelmet nyert, megváltott bűnös ember is, ha az isteni szentség félelmetes valóságát éli át az újszövetségi időben is, az mindig azt jelenti, hogy átéljük, igen, én méltó vagyok az Úr ítéletére, szégyellem, hogy mit tettem. Az Úr leleplezte, az ő szava egyszer csak világossá tet-

te. Amikor kérdés az, hogy ilyen bűnre egyáltalán lehet bocsánat? Vagy úrvacsorára készülve: így mehetek úrvacsorára? Nem lesz ítéletté nekem akkor, hogyha az vagyok, aki lettem, és az Úr is az, aki.

Itt a történetben annyira bátorító és vigasztaló, hogy amikor kimondják, hogy ne hogy meghaljunk, hogyha nekünk kell hallani a hangot még egyszer, Istennek a hangját, a szavát, inkább te halljad, Mózes, neked szóljon az Isten, te hallgassad – ezzel azt is kimondják, hogy nekünk szükségünk van közbenjáróra. Kell valaki, aki a szent Isten és köztünk, az elveszett bűnös nép között áll. Mi az Úr népe lehetünk, ezt tapasztalták, átélték. Az Úr népe vagyunk, de az Úr szentsége, félelmetessége miatt nem vagyunk méltók hozzá. Legyen közbenjáró. És milyen jó ezt kimondani, hogy ez a történet is mutat arra előre is természetesen, hogy Jézus Krisztus lesz majd az az egyetlen közbenjáró. A János 1. levele 2. részében olyan bátorító: „Én fiacskáim, ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.” Ez a szószóló a közbenjáró.

De a közbenjárót az Úr maga is akarta adni. Nem azért adta Mózes az Úr, mert a nép itt azt mondta, hogy legyen már inkább közbenjáró. Nem. Pontosan fordítva történt: az Úr kijelentette, hogy majd Mózes lesz, aki közte és a nép között képvisel mindent. Az egész egyiptomi szabadítás története is ezt hirdette eddig is.

De az Úr félelmetes szentségétől félve a nép, amikor kimondja, hogy nem akarunk meghalni, legyen közbenjáró, így a történet üzenetében az van benne, hogy de jó, hogy ezt mondják. Hogy lássuk inkább, hogy ki az, akin keresztül ez a félelmetes isteni személy velünk szeretetközösségben akar lenni, amikor szól is.

A Mózes 5. könyvében ez a történet előjön és ott is olyan bátorító olvasni: a fiak nemzedéke számára az Úr beszél arról, hogy mi történt annak idején a Sínainál, ugye, negyven év múlva, évtizedek múlva, és az Úr nekik is elmondja, hogy ez mennyire fontos volt, hogy ők nagyon is átérezték, hogy ki is ő valójában. És még az ő félelmük, remegésük is végső soron azt segítette számukra, hogy ismerjék föl, ki is ez az Úr.

Itt ugyanis arról van szó, és itt fontos: a közbenjáró Mózes azonnal szól. „Mózes pedig monda a népnek: Ne féljeteK...” – most a folytatást még nem olvasom, csak annyit, hogy: ne féljeteK, mert. És az az egyszerű tény, hogy utána nem tagadó szókkal beszél az Úrnak a jellemzőiről, hogy ő miért is jelent meg és miért is nem kell félni, hanem állítással. De ez, hogy: ne féljeteK. Ne féljeteK az Istentől – ezt hadd mondjam így ki. Emlékeztek, a Szentírásban a legtöbb kijelentés, kilencven valahány százalékban a ne féljeteK! után mindig azért van, hogy van egy hatalmas Urunk, aki megtartó Úr, tehát ne féljeteK valakitől, a gonosztól, az események nehézségeitől. Ne féljeteK, mert az Úr veleteK van. Itt meg az, hogy ne féljeteK az Istentől.

A tengeren járás története is eszünkbe juthat, amikor az Úr Jézus dicsőségesen és csodálatosan megy a tengeren az éjszakai viharban a széllel küszködő tanítványokhoz, közelükbe. És amikor meglátják őt, szellemnek vélik, és akkor rettenetesen megijednek, kiabálni kezdenek. És az Úr Jézus ott is ezt mondja: ne

féljetelek. Előtte így szólva: „Bízzatok; én vagyok, ne féljetelek!” Látták Jézust a tengeren járva közeledni hozzájuk, tehát láttak valamit és megijedtek. Rettenetesen félni kezdtek Jézustól, mert ő Isten. Előtte csak megdöbbenek az Úr Jézus csodáinál, bizonyos csodáinál, hogy ki is ő. Kicsoda ez, hogy...? Ez az egy történet, ahol azt olvassuk, hogy féltek Jézustól, mert rosszul ismerték föl.

Itt pedig a ne féljetelek után, ami hangzik, mindjárt ezt vesszük részletesen is, csak azt hadd jegyezzem meg: rosszul gondolkodtak Izrael fiai az Úrról. Nem aszerint gondolkodtak, ahogy ő előtte is már kijelentette magát nekik. És most reformáció miatt hadd mondjam így: nem a sola scriptura és nem a tota scriptura igei alapelve szerint gondolkodtak Istenről, az Úrról az ószövetségi népe tagjai. A sola scriptura, emlékeztek, azt jelenti, hogy egyedül a Szentírás, a tota scriptura pedig azt jelenti, hogy a teljes Szentírás.

A 19-20. részek leírásából látszik, hogy ha csak azokat komolyan vették volna, akkor is tudhatták volna, hogy nekik nem kell félni. De ők az Urat félreismerték. Nem a Szentírás, nem az ő isteni kijelentése alapján és nem az ő isteni megjelenése alapján gondolkodtak róla. Félreismerték az Urat, még az ő fenységét, dicsőségét is.

Amikor Luther – csak egy példa megint az ő életéből – beállt szerzetesnek azért, mert félt az Istentől, ott ő is cölibátust fogadott. Aztán amikor megismerte a Szentírást, emlékeztek, akkor megértette, hogy nem áll az a tanítás, hogy ha valaki az Urat akarja szolgálni, akkor nem lehet házassága. És őt az Úr úgy vezette, hogy meg is házasodott. Noha abban az időben ez rettenetes tettnek számított. Egyébként a mai időben is az lenne azok számára, akik nem ismerik a Szentírást. De ő, amikor megházasodott, azért is tette, mert egyedül az Írást és a teljes Írást megismerve ő tudta, hogy nemcsak az a szent élet, hogyha valaki egyedül marad, hanem az is szentség, aki házasságban él. Sőt, ő megértette, hogy én akkor tudom igazán megmutatni az én szent Istenemnek az ő szabadságát, az ő munkáját az életemmel, hogyha házasságban élek.

Az úrvacsorától való félelmet is hadd említsem újra. Volt egy fiatal ember, aki elmondta – Neszmélyen voltunk csendeshéten –, hogy konfirmációja óta ő nem mer úrvacsorázni. És kíváncsi voltam, hogy miért, és mondta, hogy azért, mert mikor hallja az úrvacsora szereztetési igéjének a felolvasását itt az úrvacsora előtt is, ott mindig elhangzik az is, hogy: „Próbálja meg azért az ember magát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból. Mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét.” És ő retteg ettől az igétől, ő inkább nem úrvacsorázik. És olyan jó volt nekem magamnak is tapasztalni ott a lelkigondozói beszélgetésben, hogy megértette, hogy az egész úrvacsora, meg ezek a mondatok is mire is vonatkoznak az egyedül a Szentírás és a teljes Szentírás alapelve fényében, hogy kiről is van szó az úrvacsorai közösségben, kinek is a szentsége tűnik félelmetesnek, de éppen így személyesnek, és nem félni kell. És olyan öröm volt, hogy a következő úrvacsora-osztáson már itt volt, mert az Úr igéje megnyugtatta, helyreállította, reformálta. Emlékeztek, a reformáció nem azt jelenti, hogy valami új jön, hanem az eredeti állapotra visszaállítani.

Itt az ószövetségi hívő nép a Sínai hegyi találkozásánál minősítetten is találkozhat az Úrral. De nem azért jelenik meg az Úr nekik, hogy eltávolodjanak tőle és rettegjenek. Pontosan fordítva: magához akarta vonni őket. De úgy, hogy tudják meg, hogy akkor ki is ez az Úr, aki Istenként milyen hatalmas. Nem véletlen, hogy itt az Isten szó szerepel. Az Isten kifejezéssel tényleg az ő szentségének a félelmetességét is akarja mutatni róla.

Az Isten hangja, amikor a Tízparancsolatot is kimondja hallható formában, az elhordozhatatlan az elveszett bűnösnek. Igen, de mire tekinthet az elveszett bűnös, az elveszett bűnös nép is? Annak az Úrnak a hangja ez, annak az Istennek a hangja, aki viszont azt mondja, hogy ti az enyémekek vagytok, én meg a tiétek.

És ezért fontos itt ezzel a kifejezéssel, hogy „az ő félelme legyen előttetek”, hogy két célja volt az Úr eme félelmetes szentsége megjelenésének. Azt mondta, hogy: „mert azért jött az Isten, hogy titeket megkísértsen, és hogy az ő félelme legyen előttetek, hogy ne vétkezzetek”. Szentségével is bátorítani akarta az ő népet. Az ő szeretet-, személyes közösségét akarta éppen azzal kiemelni, hogy érezték meg, gondoljátok át, tudatosítsátok, hogy valóban ki is vagyok én a magam dicsőségében, szentségemben, fenségemben.

Nem volt szabad a hegyet túlzottan megközelíteni sem. Igen ám, de Mózes mégiscsak fölmehetett a hegyre. Aztán majd később, nem sokára mások is mehetnek többen. A hetven vén, Áron, Nádáb, Abihú is – a 24. részben majd ezt olvassuk is. A hegy tetején volt az Úr, oda kellett Mózesnek felmennie az Úr színe elé – ahogy itt hallottuk. De ez azt akarta csak mutatni, hogy igen, ő az, aki, de közben az egész hegy az ő jelenlétének a szentségét hirdeti: mégiscsak ott van közöttünk az Úr. És amikor majd elkészül a szent sátor, akkor nem véletlen, hogy a szent sáturnak a szentek szentje legdicsőségesebb helyén fog az Úr trónolni – ő maga mondta.

Az Úr tehát az ő fenségét, szentségét itt a Sínainál is nem azért adta, hogy féljenek tőle. Ezért mondtam a bevezetőben így: Istentől nem félni kell, hanem az Isten félelmében élni. Mert ez az Isten olyan valaki, aki az ő fenségét, félelmetes dicsőségét azért is mutatja az ő népének, hogy megkísértse a népet. A Károli fordítás hozza, hogy megkísértse, az új fordításban úgy lehet olvasni, hogy megpróbálja.

Emlékezzetek, ki volt az a valaki, akit legelőször így megkísértett az Úr? Ki volt az, akit legelőször Isten megpróbált a szentírási kijelentés fényében? Ábrahám. És mikor próbálta meg? Amikor a legmélyebb szeretetközösségben volt az Úrral. Amikor Ábrahám már nagyon is jól tudta, hogy milyen az Úr szentsége, dicsősége. Akkor már egy csomó ígéretet az Úr beteljesített számára. És eljött az idő, hogy az Úr megkísérti Ábrahámot, hogy valóban Ábrahám tudja-e, hogy ki is az az Isten, aki az ő Istene, hogy ki is az az Úr, akivel ő nagyon mély szeretetközösségben lehet. Olyan mély szeretetközösségben, amely mélyebb még a szeretett fiával való szeretetközösségénél is.

Ábrahám is tapasztalta, hogy akkor én az Úrnak engedelmeskedem, akkor is, ha nem feltétlenül értem, hogy mit miért akar velem tetetni vagy nem. Való-

di-e az Úrral való közösség, az a szeretetkapcsolat. Akkor is, ha félelmetes az Úr, de tudom, hogy milyen közösséget vállalt velem ez az Úr.

A 19. rész 8. versében olvastuk, hogy Izrael népe, amikor az Úr Mózesen keresztül már mondott nekik kijelentéseket, akkor azt mondták, hogy bármit, amit az Úr mond, mi azt megcselekedjük – ezt teljes őszinteséggel, bizalommal mondták. Akkor még nem tapasztalták meg ezt a dicsőséges isteni fenség megjelenését. De kimondták, hogy akármit mond az Úr, mi megteszük. És ilyen értelemben is ez a megkísértetés, megpróbáltatás arra is utal, hogy akkor, ha ti tudjátok, hogy én ki vagyok, akkor is ezt komolyan veszitek valóban?

Az Úr Jézust mikor kísértette meg a mennyei Atya? Azaz az Úr Jézust mikor próbálta meg a mennyei Atya? Mert ő is átélte ezt. Emlékeztek, a Jakab levélben olvassuk, hogy boldog ember az, akit Isten megkísért, megpróbál és megáll a próbában.

A Jelenések könyve 2. részében pedig a 10. versben a smirnai gyülekezetről olvassuk, hogy tíz napig – ilyen jelképes kifejezéssel, szimbolikus számmal –, nem kevés idő, de nem is túl sok, de lesz tíz napig való nyomorúságtok, mert az Úr megpróbál titeket.

Amikor az Úr az ő fenségét, félelmetes szentségét, dicsőségét meg akarja mutatni nekünk is, újszövetségi nép életében is, ahogy az ószövetségi nép életében, ebben benne van az, hogy kísért, megpróbál, mert akkor derül ki, hogy mi tisztázzuk magunk számára, hogy ő kicsoda, és mi kicsodák vagyunk éppen annak a fényében, aki ő. Jézus maga is a mennyei Atya szavának kellett, hogy engedjen, azaz a Szentírásnak. És olyan jó ezt kimondani, hogy ott a pusztai vándorlás során őt a Szentlélek szinte kényszeríti – lehet így is fogalmazni. De ez a kényszerítés nem Jézus ellen való, hanem azt mutatja, hogy Jézus mennyire komolyan veszi a mennyei Atyával való szeretetközösséget, hogy a megkereszteltetése után a Szentlélek viszi a pusztába, hogy ott megkísértessék. Az Ördög az eszköz, de a mennyei Atya megmutatja, ahogy Jób esetében is, hogy kicsoda ő, kicsoda a Fiú, és mennyire engedelmes a Fiú.

Étel dolgában. Belegondolnátok abba, hogy Istennek a félelmetes szentsége, dicsősége még akkor is felragyoghat, amikor az övéi, az ő félelmében élnek étkezéskor? Egyszerű hétköznapi étkezés és megmutatja az Úr, hogy ő kicsoda.

Hogy is van a Római levélben? Amikor a Római levél 14. részében az a nagy kérdés, hogy az erősek és az erőtlenek hogyan hordozzák egymást, hogyan gondolkodnak egymásról. Fontos: nem értenek egyet a hívó testvérek a római gyülekezetben. Az egyik azt mondja, ezt szabad csinálni, a másik azt mondja, ezt nem szabad. Az egyik azt mondja, ezt az ünnepet ünnepelni kell, a másik azt mondja, dehogyis. És ebben a részben olvassuk, hogy: „Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának: Mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk. Mert azért halt meg és támadott fel és elevenedett meg Krisztus, hogy mind holtakon mind élőkön uralkodjék.” És előtte így van szó szerint a 6. versben a 14. részben: „Aki ügyel a napra, az Úrért ügyel: és aki nem ügyel a napra, az Úrért nem ügyel. Aki eszik, az Úrért eszik, mert

hálákat ad az Istennek: és aki nem eszik, az Úrért nem eszik, és hálákat ad az Istennek.”

Isten népe nincs egyetértésben valamiben vagy több dologban, de azt mondja itt az ige: igen, de mint nép mégis egy, mert az Úr az ő Istene. És az a kérdés, hogy az Úr az ő népe lelki egységét is meg az egyes hívő emberek életét is akár étel, ital, öltözködés dolgában hogyan mutatja meg rajtuk keresztül, rajta keresztül, hogy ki is ő a szent és dicsőséges Istenként. És lehet, hogy ezért megkísért, megpróbál, hogy komolyan veszem-e, akár étkezésnél is, vagy bármi másnál, ahol megéljük az életünket, a hétköznapi életünket, ahogy Jézus is tette az Úrral való kapcsolatban.

A másik pedig: „az ő félelme legyen előttetek, hogy ne vétkezzetek”. Az új fordítású bibliában másként fordították, s nem is adja vissza az új fordításnak az üzenete azt a nagyon bátorító és vigasztaló kijelentést, ami ebben van benne, hogy „az ő félelme legyen előttetek”. Ez tényleg azt jelenti, hogy nem félek tőle, hanem az ő félelmében élek, azaz abban a tiszteletben, hódolatban, hogy tudom, hogy ő kicsoda, micsoda félelmetes Isten. Tisztelem – de hadd mondjam így – gyermeki bizalommal, mérhetetlen szeretettel, alázattal. Minden perc, életünk minden perce, másodperce, minden hely, ahol megéljük az életünket – az ő jelenlétében. Bárhol, ahol vagyunk, leszünk, mindig úgy, mintha a Sínai hegyi találkozás szentséges, félelmetes jelenlétében lennénk.

Itt olyan szomorú kimondani, hogy Mózes – emlékeztek – fölment a hegyre. Eltelt pár hét, negyven napot volt fönn, negyven nap, negyven éjjel, és Izrael népe mit készített? Bálványt. Aranyborjút. Aztán eltelik megint pár hét, maximum néhány hónap, és mit olvasunk? A kémek úgy megijesztek, megijednek maguk is, a tíz kém, meg az egész népet felhergelik a félelem miatt, hogy aztán nem mehet be az a nemzedék az ígéret földjére. Sehol nincs bennük az a szent félelem, hanem inkább félnek. Féltik magukat az aranyborjúnál. Mi lesz velünk? Hát hol van Mózes? Hát az Isten akkor nem az, aki. Hamis istenismeret. Hadd mondjam így megint: nem az egyedül a Szentírás és nem a teljes Szentírás alapján gondolkodnak az Úrról.

Ezt a negatív példát csak azért hoztam ide, hogy jelezzem, az ószövetségi nép néhány nap, néhány hét után már olyan könnyen vétkezik. De ezért olyan bátorító: az Isten félelmében élni óriási kiváltsága éppen azt is jelenti, hogy nem vétkezünk – „hogy ne vétkezzetek”. Ezzel a kifejezéssel negatívra éppen a pozitív üzenetet erősíti. Ez a negatív kifejezés – „hogy ne vétkezzetek” – arra utal: az Úr nagyon jól tudja, hogy ebben a földi életben bűnös népként, bűnös hívő emberként, az övéiként is sajnos hajlunk a vétkezésre. De nem kell vétkezni. Lehet úgy élni, ami méltó ahhoz az Úrhoz, akinek kijelentette magát nekünk. Tudja Isten, tudja az Úr pontosan az ő félelmetes szentsége miatt, hogy mennyire kegyelemre szorul az ő népe. És azért fontos, hogy nem véletlen, hogy az Úr maga is a közbenjárót rendelte. És aztán majd a szent sátor elkészültével ott lesznek az áldozatok.

A hangsúly azon van, hogy a bűneset utáni világban még az Úr szentsége jelenléte közelében is bármikor vétkezhet az ő népe vagy az ő népe tagja. Az a

szó van itt, amit céltévesztésként is lehet fordítanunk. Eltéveszteni a célt. Nem a céljának megfelelően cselekszik, gondolkodik, bármit tesz az Úr gyermeke, az Úr népe – vétkezik. De az üzenetben meg éppen az van benne pontosan, hogy az Úr terve, célja szerint lehet élnünk, nem kell vétkezni. Mert a szavát komolyan vehetjük, a közbenjárón keresztül ismerhetjük meg a szavát, hogy ki is ő, és az ő népe tagjaiként élhetünk.

A Zsidókhöz írt levél 12. részében a 22. verstől kezdődően arról is beszél, hogy az Úrral való találkozás, az Istennel való találkozás mennyivel másképp valósult meg a Sínai hegyi találkozásban az ószövetségi népnek, mint az újszövetségi népnek, aki pedig Jézus személyében és a Jézuséihez fűződő kapcsolatokban élhetik át.

Csak azt említem meg ehhez az ígéhez kapcsolódóan, nemsokára a kalauz szerint is olvassuk, hogy az Úr Jézussal való szeretetkapcsolat minősítetten még mélyebb – erre utaltam is – formában mutatja meg, hogy a félelmetes Isten szentsége, az ítélő Isten dicsősége hogyan mutatkozik meg Jézus Krisztus vérében, megváltó művében, közbenjáró személyében és művében. Hogyan lehetünk mi Jézus által az Úréi, az ő népe tagja, és miért nem kell félni, hanem félelmében élni.

Itt a nép távol maradt. Igen, de Mózes közelebb ment az Úrhoz, aztán az Úr még közelebb jött az ő népéhez. Jézusban ez még inkább beszédes. Még a távolra került nép is, vagy hívő ember is bármikor helyreállhat. A tékozló fiú visszatérhet, az elveszett bárányt megtalálja a pásztor – más képekkel.

Azzal hadd zárjam, Isten félelmében élni, amiről Péter levelében is beszélt az Úr: „Szentek legyetek, mert én az Úr, a ti Istenetek szent vagyok.” Élhetünk úgy minden pillanatában az életünknek, mint akik tudjuk, tudatosítjuk, átérezzük, hogy itt az Úr, itt az Úr szentsége, dicsősége.

Csendeshéten vagyunk, ott lehet, hogy könnyebben éljük meg ennek az örömét, szépségét, aztán kicsit szomorkodunk, hogy de mi lesz, ha majd visszajövünk a csendeshétről, sokkal nehezebb lesz hívő életet élni. De ez a történet meg pontosan arra utal, hogy dehogyis. A csendeshét is minősített idő az Úrral, és a hétköznapi minden életszentsége, megélése is minősített idő az Úrral, mert mi Isten félelmében élünk.

Jób nem értett sok mindent, hogy mi történik vele, és hogyan, de abban biztos volt, hogy bármi, ami történik, az szent, mert az Úr kezéből veszem. Az Úr adta, az Úr vette el. Előtte pedig imádta az Urat. Istent tisztelő életet élt akkor is, amikor nem értette, hogy mi miért történik.

Az Úr Jézus is lejött a hegyről, aztán ment a keresztre, mert ő is szentül élt, Isten félelmében élt, a mennyei Atya iránti szeretetben élte az életét. Mi is ezt tehetjük. Az Úr Jézus ezért imádkozott is. Amikor azt kérte a mennyei Atyától a János evangéliuma 17. része szerint, hogy „nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól”, utána a 17. vers tanúsága szerint ezt is mondta: „Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te igéd igazság.” Szenteld meg őket – Isten félelmében éljenek, szentek legyenek, mert te szent vagy, a te igazságoddal, a te igéd igazság. Itt is az ige, az ige szerinti élet.

Kinek ismerted meg az Urat? Kinek látod az Urat? Kinek tartod az Urat? Isteni fensége, félelmetes szentsége ma is áll, de mi is a közbenjárón, Jézus Krisztuson keresztül látjuk ezt. És ha látjuk, akkor átélhetjük ezt a titkot: nem Istentől félve éljük az életünket, hanem mi Isten félelmében élhetjük az életünket. Imádkozzunk, hogy tudjuk ezt élni.

Imádkozzunk!

Szeretnénk, mennyei Atyánk, hálásan megköszönni, hogy te leírtad nekünk azt a találkozásodat is ószövetségi népeddel, ami a Sínainál történt. És köszönjük, hogy ilyen részletesen tetted.

Urunk, mi ámulunk, amikor a Tízparancsolat igei üzenetét, kijelentését is olvassuk, és magasztalunk téged, hogy nekünk is drága üzenet most is. De áldunk téged azért, hogy ez is csupán része annak, hogy ki vagy te. Hálát adunk neked, hogy mi a reformáció után anyanyelvünkön olvashatjuk a Szentírásból, hogy ki is vagy te. Bocsásd meg, kérünk, hogyha esetleg úgy éltünk vagy úgy gondolkoztunk rólad, ami teljesen eltért az igétől vagy a teljes Írástól. Köszönjük, hogy bennünket is, ha kell, reformálsz, helyreállítasz akár ma is.

És arra kérünk, könyörülj rajtunk, hogy ne féljünk tőled, hanem valóban a te isteni félelmedben éljünk boldogan, a próbák, kísértések idején is győztesen. Áldunk, hogy az Úr Jézus győzött tökéletesen.

És áldunk, hogy ma is abban erősítettél, ha vétkeznénk is, valóban van Szószólónk az Atyánál, aki nemcsak bocsánatot, szabadítást jelent nekünk, hanem a szent élet lehetőségét és ezt szeretnénk is megélni.

Kérünk arra, hogy az egyedülletben, a házasságunkban, a családi életünkben, az étkezésünkben, a munkánkban vagy a nyugdíjas éveinkben, a hazaszeretetünket az országunkban élve és imádkozva, közbenjáró imádságot mondva a viláგért is akár, éljük meg ezt a szent életet, amiben te gyönyörködhetsz, Atyánk, és amiben látszik, hogy milyen a te isteni szentséged, akkor is, ha félelmetes lehetne. De köszönjük, hogy Jézusban nem félelmetes nekünk, hanem kegyelmes.

Kérünk arra, hogy az elveszettek között így hadd tudjunk téged hűséggel, alázattal képviselni. Valóban az életünk is, a szent életünk lehessen bizonyosságtétel.

És Urunk, ma is kérünk, könyörülj meg a Kárpátalján élő testvéreinken, az ottani magyarokon, de minden más népen is. A háború miatt sokan szenvednek. Adj békességet! Köszönjük, hogy te szent Istenként, félelmetes Úrként a világ vezetőit is irányíthatod. Mi kérjük ezt, hogy úgy irányítsd, hogy legyen béke.

És köszönjük neked, hogy nemsokára ünnepelhetjük a reformációt. Hálát adunk azért, amit adtál abban az időben. Köszönjük az akkori hozzád hűséges vezetőket, szent embereidet. És arra kérünk, hogy mi is hadd lehessünk itt így áldássá a mai időben, a mi időnkben a te néped számára is, és köszönjük, hogy valóban az elveszettek között is.

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, kérünk.

Ámen.

Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és a ti egész valótok, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére. Hú az, aki elhívott titeket és ő meg is cselekszi azt.

1Thesszalónika 5,23-24

483,1-5 ének

1. Mennybéli felséges Isten,
Kinek dicsőséged ott fenn
Boldog lelkek seregitül
Láttatik véghetetlenül:
E teljes világ általad
Teremtetett, áll és marad.

2. Te noha ily felséges vagy,
Erőd, méltóságod ily nagy,
Mégis minket, kik föld pora
S hitvány férgek vagyunk, arra
Méltóztatsz, hogy fiaidnak
Hívassunk, s te MI ATYÁNKnak.

3. SZENDELTESSÉK MEG TE NEVED,
Azaz: mivelünk azt tegyed,
Hogy igazán megismerjünk
Téged, féljünk és tiszteljünk,
Szemlélvén nagy bölcs munkáid
S minden tökéletességid.

4. JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD,
Töltse bé uralkodásod,
Ó, mi királyunk, e földet;
Szaporítsad seregedet,
Drága Igédnek kész szállást,
Adj mindenütt szabad folyást.

5. Ha egyházad ellenségi
Igyekeznek azt rontani:
Te velünk egy táborba szállj,
És előnkbe vezérül állj;
Szégyenítsd ellenséginket,
Tartsd meg, bírj, vezérelj minket.